

דף כה.

עין משפט א.

או"ח סימן שצו סעיף ב

ב. בכל מקום שקדש עליו היום והמקום מוקף לדירה אפי' אין בו דירין^ר חשוב כל המקום כד' אמות. ואם אינו מוקף לדירה עד סאתיים נחשב כד' אמות^ש. אפי' שבת בתל גבוה^ה או בקמה קצורה ושיבולים מקיפות אותה נחשב המקום כד' אמות עד סאתיים.

עין משפט ב.

או"ח סימן ע סעיף ג

ג. בזמן הזה הכונס את הבתולה קורא קריאת שמע^א שגם שאר בני אדם אינם מכוונים כראוי.

הגה: ועיין בסי' צ"ט אם שיכור קורא ק"ש.

עין משפט ג.

או"ח סימן לח סעיף ה

ה. האבל ביום הראשון אסור להניח תפילין ומכאן ואילך חייב^ב.

ר. אבל חומותה קיימת.

ש. ואז יש לו אלפים אמה לכל רוח ממקום ד' אמות שהוא עומד בה בעת שקידש היום, מ"ב אות י"ד.

ת. של עשרה טפחים, וה"ה בשבולים גבוהים עשרה והוא שקשר השבולים יחד בעניין שאין הרוח מצויה מנידה אותם, מ"ב אות ט"ז. ואף שמחיצת השבולים עשויה מאליה הוי מחיצה.

א. ואם אינו קורא נראה כיוהרא, וכן חייב בתפלה ותפילין.

ב. משמע דביום השני אפי' עדיין לא היה נץ החמה אם הגיע זמנם חייב בהם, הגם שמר"ן השו"ע ביו"ד בסי' שפ"ח סעיף א' כתב דביום שני מותר להניחם משתנץ החמה, מ"מ אם יעבור לו זמן תפלה בציבור מותר לו להניחם ביום שני משהגיע זמנם גם לפני הנץ החמה, כה"ח אות י"ד.

ו. ואם מת ביום אחד ונקבר ביום אחר אסור להניח התפילין ביום הקבורה ואם נקבר בלילה אסור להניח ביום שלאחריו, כה"ח אות ט"ז.

מי שמת לו מת ברגל שמתחיל למנות אחר הרגל מותר להניח תפילין ביום הראשון אחר הרגל, כה"ח אות י"ח מברכי יוסף.

ביום שמועה קרובה אסור באותו יום אבל בשמועה רחוקה כיון שלא נתחייב באבלות אלא

יו"ד סימן שפ סעיף א

א. האבל אסור במלאכה, ברחיצה בסיכה בנעילת הסנדל ובתשמיש^ג.
ואסור לו לקרות בתורה, ואסור בשאלת שלום, ובכיבוס, וחייב
בעטיפת הראש ובכפיית המטה כל השבעה.

ב. אבל אסור לו להניח תפילין^ד ביום הראשון, ואסור בגיהוץ
ובתספורת ושמחה ואיחוי הקרע כל הל' יום.

יו"ד סימן שפח סעיף א

א. האבל אסור לו להניח תפילין ביום הראשון^ה, ואחר הנץ החמה^ו של
יום שני מותר.

דף כה :

או"ח סימן לח סעיף ה

עין משפט ב.ג.

עיין לעיל דף כה. עין משפט ג

יו"ד סימן שפ סעיף א

עיין לעיל דף כה. עין משפט ג

שעה אחת בלבד מותר בתפילין, כה"ח אות י"ט.
י"א בשם האר"י ז"ל דאבל לא יניח תפילין דר"ת, אבל הרש"ש כתב דהאר"י לא כתב כן,
וכך נהג הרש"ש שהניח דרש"י ור"ת בימי אבלו, וגם בט' באב מניחים שניהם דרש"י ור"ת.
כה"ח אות כ"א.

ג. מברייטא במו"ק דף כ"א ע"א, ובדף ט"ז ע"ב שם מייתי לה מקרא ע"ש.

ד. שם בדף כ"א.

ה. ממו"ק דף ט"ו ע"א דרק ליחזקאל מותר, שאמר לו "פארך חבוש עליך" מכלל דלכו"ע
אבלים אחרים אסור.

ו. וכתב הט"ז דגם ביום שמועה קרובה אסור להניח תפילין.
ואם נקבר ביום אחר אין לו להניח גם ביום הקבורה, כ"כ בברכי יוסף, אבל אם מת ברגל
מותר לו להניח תפילין ביום הראשון של האבלות אחר הרגל, שם בברכי יוסף.

ז. וי"א דביום שני מותר אפי' קודם הנץ החמה, וכ"כ הב"ח. ש"ך ס"ק א'.

וכתב בברכי יוסף דתפילין דר"ת לא יניחם האבל דשב ואל תעשה עדיף.

י"ד סימן שפח סעיף א
עיין לעיל דף כה. עין משפט ג

עין משפט ד. או"ח סימן תרמ סעיף ה ו

ה. ו. האבל חייב בסוכה^ז, אבל חתן^ח ושושביניו וכל בני החופה פטורים
מן הסוכה כל שבעת ימי המשתה.

עין משפט ו. או"ח סימן תרמ סעיף ה
עיין בסעיף הקודם

עין משפט ז. או"ח סימן קו סעיף א

א. כל הפטורים מק"ש פטורים מתפלה, וכל שחייבים בק"ש חייבים
בתפלה^ט חוץ מהמלוין את המת שאין למטה צורך בהם אע"פ שחייבים
בק"ש פטורים מתפלה^י.

ז. דזה צער שמביא על עצמו ויכול ליישב דעתו. ב"י. ואם המת חביב עליו שאינו יכול
להסירו מלבו כתב בספר התניא דפטור, אבל הישועות יעקב חלק עליו. מ"ב אות ל"א.
וואונן בחוה"מ פטור מסוכה. מ"ב שם. ומי שטבעה ספינתו בים או הפסיד הרבה כסף
אינו פטור מסוכה. כה"ח אות נ'.

ח. מיירי שנשא בערב הרגל דאין נושאין ברגל, והשו"ע פסק כהרמב"ם דפסק כרבי אבא
בר זבדא בסוכה כ"ה ע"ב. אבל הרא"ש פסק כר' זירא דחייבין והרי"ף עומד בשיטת
הרמב"ם. וטעם הפוטרים כיון דאין שמחה אלא בחופה ובמקום סעודה, ובסוכה שא"א
לעשות חופה משום שהמקום פרוץ פטור.

מ"מ היום החתן ובני החופה קובעין סעודתן בסוכה וגם בירושלים היום נהגו כן, ולענין
ברכת חתנים אם מברכים אותם בסוכה עיין באבן העזר סי' ס"ב סעיף י"ד, ובב"ש ס"ק
י"ג.

וואם נושא אשה לפני החג צריך לזמן סוכה גדולה כדי שיאכלו לאכול איתו כל
המוזמנים אחרת אין זה שמחת החתן שלא לאכול עם כולם בסוכה. כה"ח אות נ"ה.
וסעודת ברית מילה חייבים בסוכה ואין להקל בזה, מ"ב בב"ה. ומה שאומרים דכל מי
שאינו אוכל בברית מילה אחרי שהוזמן הרי הוא כמנודה לשמים זה רק באין מנין בלעדיו.
כה"ח אות נ"ו-נ"ז. וה"ה סעודת פדיון הבן או סעודת הבר מצוה ואירוסין או סיום מסכת
חייבית בסוכה.

ט. כגון העוסקים במצוה או בטרדת מצוה כמבואר בסי' ע' וע"א וע"ב.

וכיון שפטורים מק"ש דאורייתא כ"ש שפטורים מתפלה דרבנן.

י. משום שתפלה צריך להתפלל מעומד ואין יכולין לשהות כ"כ אבל ק"ש אפשר לאומרה
כשהם מהלכין ודי לעמוד בפסוק ראשון, ועיין בכה"ח אות ד' עוד טעם והנפ"מ בניהם.

א. ב. נשים ועבדים אע"פ שפטורים מק"ש חייבים בתפלה משום שהיא מצות עשה שאין הזמן גורם^כ. וקטנים שהגיעו לחינוך חייבים להנכם^ל.

או"ח סימן לח סעיף ז

עין משפט זז.

ז. חתן ושושביניו השמחים עמו וכל בני החופה פטורים^מ משום ששכיח קלות ראש ושכרות.

כ. ודעת רש"י בברכות י"ז ע"ב ודף כ' ע"ב דתפלה מדרבנן וכך דעת הרא"ש והתוס' וכן הוכיח הרמב"ן, וכך נראה דעת מר"ן בב"י, ומ"ש כאן שהיא מצות עשה היינו מדרבנן וכ"כ הט"ז בס"ק ב', אבל הב"ח והפר"ח כתבו שדעת מר"ן כהרמב"ם דתפלה מן התורה, וכך היא דעת הרי"ף, וכ"כ האר"י בשער הכוונות דרוש ז' דציצית. ומ"מ גם לסוברים מן התורה הנוסח מדרבנן ודי בפסוק או בקשה אחת לצאת י"ח מן התורה, ועיין בכה"ח אות ז'.

ותפלה היא מצות עשה שאין הזמן גורם שגם אם לא התפלל שחרית יש לה תשלומין לא כן בק"ש, ועוד דתפלה היא רחמים ותקנוה גם לנשים. כה"ח אות ט'.

ל. ודעת המ"א ס"ק ג' רשאי לתת להם לאכול קודם התפלה, אך לא"ר אסור לתת להם וגם כדי שלא יתרגלו לאכול קודם התפלה כי ההרגל נעשה טבע, כה"ח אות י"א.

מ. אבל היום נתפשט המנהג להניחם בשעת ק"ש ותפלה ורק יזהרו שלא יהיה שם שכרות בזמן ק"ש ותפלה, כה"ח אות כ"ד.